

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **A. K.**, zastoupené JUDr. Karlem Kavalírem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Škroupova 441, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 10. 2005, č. j. 28 Az 22/2005 – 63,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Karla Kavalíra **se určuje** částkou 2558,50 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 3. 2005, č.j. OAM-6486/VL-10-P05-2003. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl stěžovatelce k její žádosti udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Žalovaný správní orgán ve svém odůvodnění uvedl, že na základě provedeného správního řízení neshledal žádnou konkrétní skutečnost, která by jej vedla k závěru, že žalobkyně byla ve vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů taxativně uvedených v ust. § 12 písm. b) téhož zákona. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvody žádosti žalobkyně o udělení azylu jsou její problémy ve vlasti vyplývající z její arménské národnosti a z jejího náboženského vyznání daného příslušností k menšinovému náboženství Pjtiděsjatniků, nestabilita v zemi původu a obava o život svých dětí. Pro posouzení uvedených důvodů žalovaný shromáždil dostatečné množství informací mapujících politickou a ekonomickou situaci a stav dodržování lidských práv v Gruzii (Zpráva Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o stavu dodržování lidských práv v Gruzii v roce 2003, Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 30. 4. 2001, 31. 12. 2003 a ze dne 3. 5. 2004, informace ohledně situace v Gruzii z databáze České tiskové kanceláře), současně vycházel také z informací o postavení menšinového náboženství Pjtiděsjatniků v Gruzii (informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9. 11. 2004, Výroční zpráva Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o svobodě vyznání v Gruzii za rok 2004). Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a nesplnění podmínek pro vyslovení překážky vycestování ve smyslu § 91 cit. zákona.

Podanou žalobu proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatelka neuváděla relevantní důvody pro udělení azylu stanovené v ust. § 12 zákona o azylu. Žalobkyně se domáhala přiznání azylu v ČR s tím, že v zemi původu byla pronásledována z důvodů své národnosti a svého náboženského přesvědčení. K pronásledování mělo docházet od neznámých lidí ve formě úsměšků a poznámek. Jako jediné ataky žalobkyně uvedla dva případy, kdy chtěli do jejího bytu vstoupit cizí lidé, což se jim však nepodařilo a dvakrát byla jako členka skupiny spoluvěřících napadena slovními výhrůžkami. Pro případ návratu do vlasti neuváděla žádné konkrétní obavy, pouze sdělila, že by se jednalo obecně o chaos. Vzhledem k žalobkyniným poskytnutým informacím krajský soud uvážil, že se jednalo o činy soukromých osob. V daném případě však nenastal předpoklad pro naplnění zákonného pojmu pronásledování tak, jak vyžaduje ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu, tj. tvrzené jednání soukromých osob se nestalo za podpory, či trpění takového jednání ze strany úřadů státu. Sama stěžovatelka tyto skutečnosti potvrdila, když v průběhu pohovoru sdělila, že v případě napadení skupiny věřících policie zakročila a útočníky rozehnala. Dle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatek podkladů k tomu, aby zjistil úplně skutkový stav a aby mohl posoudit důvodnost podané žádosti o azyl. Za tím účelem si žalovaný opatřil dle přesvědčení soudu dostatek podkladových informací o zemi původu žalobkyně, jež jsou považovány za objektivní zdroje. Co se týče předložených zpráv Amnesty International zástupcem žalobkyně, krajský soud uvedl, že žalovaný při rozhodování vycházel mj. i ze zpráv MZV, které jsou prakticky kompilátem zpráv AI, UNHCR a dalších nevládních organizací. Krajský soud přisvědčil žalobkyni, že z podkladových zpráv vyplývá existence určitých problémů v Gruzii v době odchodu žalobkyně ze země, nicméně z těchto zpráv je také patrné, že politická situace v Gruzii po listopadových volbách r. 2003 se znatelně upravuje, Arméni jsou zastoupeni v parlamentu a dochází také ke zlepšení situace v ochraně individuálních práv obyvatel, tzn. i náboženského vyznání. Obsah spisového materiálu dokládá, že žalovaný se žádostí stěžovatelky zabýval odpovědně a svědomitě a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Krajský soud tedy

dospěl k závěru, že k žalobkyní tvrzeným pochybením v průběhu rozhodování žalovaného nedošlo, rozhodnutí žalovaného a provedené správní řízení netrpí ani nezákonností, ani jinými vadami.

Podanou kasační stížností napadla stěžovatelka rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť má za to, že soud nesprávně aplikoval ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu [v platném znění cit. ust. do 12. 10. 2005] a následně i ust. § 12 odst. písm. b) téhož zákona, když konkrétně nesprávně dovodil, že náboženské a národnostní důvody žalobkyně nelze charakterizovat jako problémy pronásledování. Stěžovatelka poukázala na národnostní problémy svých synů, sama byla napadena dvakrát, bylo jí telefonicky vyhrožováno a obtěžována byla i ve svém bytě. Z četnosti útoků vyvozuje, že Gruzínská republika není schopna zajistit žalobkyni a její rodině odpovídajícím způsobem ochranu před těmito útoky, nebo úřady dokonce takové útoky trpějí, tudíž měly být v jejím případě shledány relevantní důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a rozhodnutí žalovaného by mělo být pro nezákonnost zrušeno. Krajskému soudu stěžovatelka vytýká pochybení při dokazování ve smyslu porušení ust. § 77 odst. 2 s. ř. s., konkrétně opomenutí zhodnocení Stanoviska Amnesty International k aktuální situaci dodržování lidských práv v Gruzii. Dle stěžovatelky se tak krajský soud na podkladě těchto zpráv nezabýval skutečnostmi, že policie v mnoha případech neposkytla příslušníkům menšin ochranu, že v zemi vládne atmosféra beztrestnosti a reálná možnost domoci se ochrany ze strany státu je malá. Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení a současně žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání a vyslovil názor, že rozhodnutí žalovaného i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s procesními předpisy a požadavky s ohledem na charakter řízení kladenými. Ve věci stěžovatelky namítané otázky byly správně posouzeny, tj. výtky k rozsudku soudu nejsou důvodné. I pro řízení o kasační stížnosti proto odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelkou v průběhu řízení před správním řízením učiněné, a na vydané rozhodnutí. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že jeho úkolem není opětovně a komplexně posuzovat otázku, zda stěžovatelce měl či neměl být žalovaným azyl přiznán, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném podanou kasační stížností.

Kasační stížnost není důvodná.

Tvrzenou nezákonnost podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje stěžovatelka v nesprávném posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení, když zpochybňuje závěr krajského soudu i žalovaného správního orgánu o tom, že důvody jí uplatňované

neodůvodňují aplikaci § 12 písm. b) zákona o azylu. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správně, ale je následně nesprávně vyložena a aplikována. Takovéto pochybení v rozsudku krajského soudu však Nejvyšší správní soud neshledal a ztotožnil se se závěrem krajského soudu i žalovaného, že v souzené věci stěžovatelka neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž všechny relevantní skutečnosti byly správním orgánem řádně zjištěny a soudem v souladu se zákonem přezkoumány. Za pronásledování či odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu by mohla být v daných souvislostech považována jen taková situace, kdy ze strany orgánů státní moci dochází k persekuci osob z důvodu jejich menšinové národnosti či náboženské orientace, popř. by v Gruzii docházelo ze strany veřejné moci k systematickému odmítání poskytovat jednotlivcům ochranu před šikanou, odůvodněnou netolerancí k jejich národnosti nebo náboženskému vyznání. Ze správního spisu však jednoznačně vyplývá, že stěžovatelčiny problémy spočívaly pouze ve verbálních útocích ze strany soukromých osob, přičemž daný stav se nepokoušela jakkoliv řešit, takže poukazuje-li stěžovatelka na neschopnost státních orgánů v Gruzii poskytnout ji dostatečnou ochranu, jedná se o ryze účelovou námitku, neboť sama tyto orgány vůbec nekontaktovala. Z předloženého správního spisu přitom Nejvyšší správní soud zjistil, že jediný případ snahy domoci se ochrany ze strany policie, a to učiněný nikoliv samotnou stěžovatelkou, nýbrž spoluvěřícím při napadení skupiny věřících, byl úspěšný a mohl tak vzbudit důvěru stěžovatelky ve státní orgány, aby se aspoň pokusila na ně obrátit se svými problémy. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že v posuzovaném případě stěžovatelky nelze mít zákonný pojem pronásledování za naplněný, neboť nebylo prokázáno, že stát jedná, jemuž byla stěžovatelka v zemi původu vystavena, toleruje, resp. že není ochoten nebo schopen jí proti němu poskytnout účinnou ochranu. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že samo tvrzené jednání soukromých osob směřované proti stěžovatelce, jak je jí popisováno v protokolu o pohovoru vedeném na základě její žádosti, nedosahuje takové kvality, aby mohlo být považováno za pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu [v platném znění cit. ust. do 12. 10. 2005].

Další důvod kasační stížností stěžovatelkou uplatněný je vymezen v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatelka namítá porušení ust. § 77 odst. 2 s. ř. s. v důsledku pochybení krajského soudu při hodnocení důkazu – Stanoviska Amnesty International k aktuální situaci dodržování lidských práv v Gruzii. Takové výtce stěžovatelky nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit, neboť ze soudního spisu jednoznačně vyplývá, že krajský soud dokazování provedl a jednotlivé důkazní prostředky zhodnotil v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádných z důvodů kasační stížností uplatňovaných stěžovatelkou a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je stěžovatelka

chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu ustanoveného advokáta částkou 2000 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění do 31. 8. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 1. 2006. Soud ustanovenému advokátovi dále přiznal částku 150 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí 2150 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle ust. § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč. Ustanovenému zástupci stěžovatelky se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 2558,50 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

